

det maa altid være en privat Sag, dette Forhold mellem Mand og Kvinde. Først i det Dieblit, Forholdet gaar over til Egteskab, altjaa i det Dieblit der kan blive Tale om Børn, har Samfundet dermed at gjøre. Jeg tror ikke, at man, uden at det vil føre til aldeles gruopvækkende Konsekvenser i Retning af Spionering og Forfølgelse, kan komme ind paa at drage dette ind under Politiets Tilsyn. Naar jeg alligevel er den ærede Forslagsstiller meget taknemmelig, fordi han har bragt Sagen frem, saa er det, dels fordi jeg er saa fuldt ud enig med ham i hans skarpe Forbømmelse af det nuværende System, men ogsaa fordi jeg, tror, at Sagen ved den Agitation, som er reist i de senere Aar, er ved at komme ind i et meget værre Spor, end den før har været. Jeg skal ganske kortelig meddele, hvad jeg mener derom. Den ærede Forslagsstiller har flere Gange omtalt Midnatsmissionen. Jeg paastjønner i høi Grad baade den Offerberedvillighed og den Begeistring for sædelig Renhed, som Midnatsmissionen er besjælet af; men jeg tror dog, at de Virkninger, Midnatsmissionen har havt, hidtil have været af en meget tvivlsom Art. Jeg tænker derved særlig paa den Virkning, som Midnatsmissionen har havt paa Politiet. Jeg har havt Leilighed til at overvære en Forhandling mellem Midnatsmissionen og Politiet, og jeg har hørt Politiet eller Politiets ledende Mænd forsvare sig overfor Midnatsmissionen og søgt at vise, hvorledes de efter dens Angreb og skarpe Kritik have søgt ganske anderledes end hidtil at opfylde deres Pligt. Denne Pligtopfyldelse har da først og fremmest vist sig derved, at de med ganske anderledes Kraft end før have søgt at faae overbevist unge Piger om, at de dreve Utugt som Erhverv, med andre Ord, at de i ganske anden Grad end før have drevet Spioneringssystemet ud i sine hyderste Konsekvenser, og den Politimand, som jeg her tænker paa, meddelte mig Tal, der lode gruopvækkende i mine Øren, hvilket Resultat han allerede havde at opvise, og hvor mange Kvinder han i det sidste Aar havde faaet overbevist om, at de dreve Utugt som Erhverv og sølgelig bragt ind under Politiets og Vægernes stadige Tilsyn, det løb op til flere Hundrede ud over, hvad der i tidligere Aar havde været Tilfældet. Jeg tror, at den Slags Konsekvenser ville vise sig meget skjæbnepaangre, og jeg tror ogsaa, de maa aabne Dørene paa mange Mennesker for, at det er en forfærdelig Vej, man er inde paa, naar man tror, at man kan fremme Sædeligheden ved Politiets Hjælp. Hvis vi havde et sædeligt Politii, et Politii, der selv var besjælet af

sædelig Renhed og endvidere af stor Agtelse for den personlige Frihed og havde en stor Respekt for den kvindelige Blighed og ikke vilde gribe ind i huslige Forhold, i det Mindste ikke uden bydende Nødvendighed, hvis vi, kort sagt, havde et guddommeligt Politii, tror jeg, man kunde forsvare at komme med den Slags Love og overdrage en saa uhyre Myndighed, som jeg ganske vist siger det er, i Politiets Hænder. Ingen garanterer noget af de ærede Medlemmer i denne Sal, at ikke en eller anden Slynge en Dag sender Politiet et Brev om, at Deres Hustru eller Døttre have smittet ham; ingen af dem kan garantere for, at Politiet ikke næste Dag lader Deres Hustru eller Døttre hente til Visitation ved Lægen. Ganske vist, der gjør det sig gjældende, hvad der ogsaa flere Gange er kommet frem under Forhandlingen her i Dag, at det nuværende System virker i høieste Grad partisk; det stiller ikke Fattigfolk og rige Folk ens; rige Folks Efterbønder gaa Ram forbi, det har gammel Hævd; derimod hvad Fattigfolk tyer til, det gaar ikke Ram forbi. Altjaa, siger jeg: Saa længe man ikke kan skaffe os et Politii, der virkelig har Sjælsstyrke og Renhed og Frisind nok til at hævde den Slags Love, kan jeg ikke være med til at lægge en saa uhyre Myndighed i Politiets Hænder. Jeg føler mig overbevist om, at Politiet vil blive gennemdemoraliseret deraf, ligesom det hidtil efter de Underjøgelse og Erfaringer, jeg har havt, har vist sig, at den Myndighed, som ligger i Politiets Hænder til at trænge ind i private Huse og skaffe sig Oplysninger og til at efterspore, er forargelig; saaledes forekommer det i hvert Fald mig. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man ud fra et aandeligt Synspunkt, ud fra et religiøst Synspunkt og fra et kristeligt Synspunkt — og den Slags ere blevne gjorte gjældende i Dag — kan tro, at man virkelig ved Politiets Hjælp kan fremme Sædeligheden i Landet. Der tror jeg ganske vist, at man maa gaa andre Veie, at det er aandelige og moralske Midler, der skulle anvendes, og ikke denne Slags Midler. Vi have Eksempler fra de sidste Aar paa, hvorledes Sædeligheden ogsaa er brugt i den politiske Agitations Tjeneste, og det ikke ganske saa Eksempler, Eksempler, der, hvor de ere komne frem, altid have virket paa mig i høieste Grad oprørende. Jeg tror, at komme vi først ind paa det, at vi ville gennemføre den Slags vidtgaaende Straffebestemmelser og overhovedet gaa til en Udvidelse af Politiets Indsriden og Myndighed paa disse Omraader, ville vi komme til Samfundstilstande, der ere alt Andet end op-